

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 26, 2019

Nummer 26, 2019

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1307](#) 10-09-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1311](#) 10-09-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:167](#) 05-02-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:170](#) 05-02-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:112](#) 29-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:114](#) 29-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:115](#) 29-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:97](#) 29-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:132](#) 29-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:103](#) 29-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:125](#) 29-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:128](#) 29-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:122](#) 29-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:113](#) 29-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:135](#) 29-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:127](#) 29-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:89](#) 22-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:76](#) 22-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:78](#) 22-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:41](#) 22-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:77](#) 22-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:90](#) 22-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:91](#) 22-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:42](#) 22-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:45](#) 15-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:50](#) 15-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:46](#) 15-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:47](#) 15-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:49](#) 15-01-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:44](#) 15-01-2019

RECHTSPRAAK

Ontvankelijkheid van hoger beroep na toepassing van artikel 9a Sr en kwalificatie van het aanwezig hebben van hennep als misdrijf.

Het eerste middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte ontvankelijk heeft geacht in zijn hoger beroep tegen het vonnis in eerste aanleg, aangezien de rechtbank de verdachte heeft veroordeeld wegens een overtreding en met toepassing van artikel 9a Sr geen straf of maatregel is opgelegd, in welk geval volgens artikel 404 lid 2 aanhef en onder a Sv geen hoger beroep openstaat.

Het middel berust kennelijk op de opvatting dat voor de toepasselijkheid van artikel 404 lid 2 aanhef en onder a Sv bepalend is wat door de rechtbank is bewezen verklaard. Deze opvatting is niet juist. Voor het antwoord op de vraag of sprake is van een in artikel 404 lid 2 Sv bedoelde uitzondering op de mogelijkheid van de verdachte om hoger beroep in te stellen, is niet de bewezenverklaring door de rechtbank maar de tenlastelegging bepalend (vgl. HR 29 mei 1990, ECLI:NL:HR:1990:AD1141).

Gelet op artikel 11 lid 2 Opiumwet is aan de verdachte mede een misdrijf ten laste gelegd. Daarom staat krachtens artikel 404 lid 2 Sv tegen het vonnis van de rechtbank hoger beroep open.

Het middel faalt.

Het tweede middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd het bewezen verklaarde heeft gekwalificeerd als een misdrijf. Het voert daartoe aan dat het bewezen verklaarde op grond van artikel 11 lid 6 Opiumwet een overtreding oplevert.

Het hof heeft het bewezen verklaarde handelen gekwalificeerd als 'opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 3 onder C van de Opiumwet gegeven verbod' en de verdachte te dier zake veroordeeld tot een gevangenisstraf van een week voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaren. Nu de bewezen verklaarde handeling blijkens de gebezigde bewijsmiddelen betrekking heeft op een hoeveelheid hennep van niet meer dan dertig gram, levert deze ingevolge artikel 11 lid 6 Opiumwet een overtreding op van artikel 11 lid 1 Opiumwet. Het oordeel van het hof, dat het bewezen verklaarde handelen ingevolge artikel 11 lid 2 Opiumwet

strafbaar is als misdrijf, is niet juist.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de kwalificatie van het bewezen verklaarde, de strafbaarheid van de verdachte en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak wat betreft de kwalificatie van het bewezen verklaarde feit, de strafbaarheid van de verdachte en de strafoplegging op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1311

Zaaknummer: 18/00969

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en A.E.M. Röttgering

Advocaten: Th. J. de Kelder

Wetsartikelen: 404 Sv en 11 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Verwerping noodweer ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer.

Het hof heeft zijn oordeel niet zonder meer begrijpelijk gemotiveerd, in aanmerking genomen dat het hof aan zijn beslissing ten grondslag heeft gelegd enerzijds dat niet is kunnen worden vastgesteld wat de volgorde van de verschillende geweldshandelingen van de aangeefster en de verdachte is geweest, maar anderzijds dat de lezing van de verdachte over de volgorde van de gebeurtenissen niet aannemelijk is geworden, terwijl voor het bewijs is gebezigd de verklaring van de verdachte kennelijk inhoudend dat de aangeefster de verdachte na een woordenwisseling is aangevlogen en hem in zijn borst heeft gebeten, waarna de verdachte haar op de grond heeft gelegd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1307

Zaaknummer: 18/00507

Rechters: de J Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: R.A.J. Verploegh

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Bestreden arrest voldoet niet aan ex artikel 359 lid 3 en 8 Sv op straffe van nietigheid voorgeschreven vereiste dat arrest bewijsmiddelen moet bevatten, houdende voor bewezenverklaring redengevende feiten en omstandigheden.

Het middel klaagt dat het hof heeft verzuimd het verkorte arrest aan te vullen met de door het hof gebezigde bewijsmiddelen.

Bij de aan de Hoge Raad gezonden stukken bevindt zich het bestreden arrest, hetwelk niet de door het hof gebezigde bewijsmiddelen bevat. Bij die stukken bevindt zich niet een aanvulling als bedoeld in artikel 365a lid 2 Sv, houdende de gebezigde bewijsmiddelen.

De raadsman van de verdachte heeft op de voet van artikel 4.8.2 Procesreglement Hoge Raad der Nederlanden verzocht om toezending van bedoelde aanvulling. Ten gevolge hierop heeft het gerechtshof aan de Hoge Raad bericht dat zo een aanvulling niet is opgemaakt.

Volgens artikel 359 lid 3 en 8 Sv moet een arrest op straffe van nietigheid de bewijsmiddelen bevatten, houdende voor de bewezenverklaring redengevende feiten en omstandigheden. Het bestreden arrest voldoet niet aan dit vereiste en kan daarom niet in stand blijven.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-02-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:170

Zaaknummer: 17/01303

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen: 359 Sv en 365a Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat het hof de verdachte ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard in het door hem ingestelde hoger beroep.

Het middel bevat de klacht dat het hof de verdachte ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard in het door hem ingestelde hoger beroep.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 8 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-02-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:167

Zaaknummer: 18/00626

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: M.T. de Vaal

Wetsartikelen: 416 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat het oordeel van de rechtbank dat het in beslag genomen geld kan worden aangemerkt als stuk van overtuiging als bedoeld in artikel 552p lid 2 (oud) Sv niet toereikend is gemotiveerd.

Het middel klaagt dat het oordeel van de rechtbank dat het in beslag genomen geld kan worden aangemerkt als stuk van overtuiging als bedoeld in artikel 552p lid 2 (oud) Sv niet toereikend is gemotiveerd.

Het oordeel van de rechtbank dat het in beslag genomen geld kan worden aangemerkt als stuk van overtuiging als bedoeld in artikel 552p lid 2 (oud) Sv dat kan dienen om de waarheid aan het licht te brengen in de procedure waarop het rechtshulpverzoek betrekking heeft, is niet toereikend gemotiveerd (vgl. HR 29 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:1069). Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking, maar uitsluitend wat betreft de beslissing omtrent het in beslag genomen geld, wijst de zaak terug naar de Rechtbank Zeeland-West-Brabant, zittingsplaats Middelburg, opdat de zaak in zoverre op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:115

Zaaknummer: 16/05699

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 552p (oud) Sv

RECHTSPRAAK

Wist verdachte ‘ten tijde van’ voorhanden krijgen van aanhanger dat het een door misdrijf verkregen goed betrof?

Advocaat-Generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het gerechtshof te 's-Hertogenbosch teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring, in het bijzonder over het onderdeel dat de verdachte ‘ten tijde van’ het voorhanden krijgen van de aanhanger wist dat het een door misdrijf verkregen goed betrof.

Het hof heeft bewezen geacht dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de in de bewezenverklaring vermelde aanhanger wist dat het een door misdrijf verkregen goed betrof. Het heeft blijkens de bewijsvoering bij dit oordeel onder meer betrokken dat (i) de verdachte op deze op 14 januari 2016 onder hem in beslag genomen aanhanger het kenteken heeft gemonteerd van de aanhanger die hij de dag ervóór, op 13 januari 2016, had gehoord om de ware identiteit van de eerstgenoemde aanhanger, waarvan bovendien ook het identificatieplaatje was verwijderd, te verhullen en (ii) de verdachte geen aannemelijke verklaring heeft gegeven voor het voorhanden hebben van die aanhanger, noch voor het daarop aangebrachte valse kenteken. Aldus heeft het hof uit de hiervoor weergegeven bewijsvoering kunnen afleiden dat de verdachte ook ‘ten tijde van’ het voorhanden krijgen van de in de bewezenverklaring vermelde aanhanger wist dat deze aanhanger afkomstig was uit enig misdrijf (vgl. eveneens op 29 januari 2019 uitsproken arrest in de zaak 17/06060, ECLI:NL:HR:2019:97).

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:132

Zaaknummer: 17/04979

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J.J. Bussink

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

Opzet op toebrengen zwaar lichamelijk letsel?

Het middel klaagt dat het bewezen verklaarde opzet op het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het oordeel van het hof dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat [betrokkene 1] zwaar lichamelijk letsel zou oplopen, dat berust op de vaststelling dat de verdachte bewust op korte afstand en met kracht een stevig glas in het gezicht van [betrokkene 1] heeft gegooid, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:122

Zaaknummer: 18/00514

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Mocht hof in zijn overwegingen betrekken dat verdachte geen geloofwaardige hem ontlastende verklaring heeft gegeven voor voorhanden hebben gestolen auto? Wist verdachte ‘ten tijde van’ voorhanden krijgen van auto dat het een door misdrijf verkregen goed betrof?

Het middel komt op tegen de bewezenverklaring van de ten laste gelegde opzetheling.

De omstandigheid dat de verdachte weigert een verklaring af te leggen of een bepaalde vraag te beantwoorden kan op zichzelf, mede gelet op artikel 29 lid 1 Sv, niet tot het bewijs bijdragen. De rechter mag echter bij zijn bewijsoordeel in aanmerking nemen dat de verdachte voor een omstandigheid die op zichzelf of in samenhang met de verdere inhoud van de bewijsmiddelen beschouwd redengevend kan worden geacht voor het bewijs van het aan hem ten laste gelegde feit, geen aannemelijke, die redengevendheid ontzenuwende, verklaring heeft gegeven. Artikel 6 lid 2 EVRM staat daaraan niet in de weg (vgl. HR 5 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW7372, met verwijzing naar EHRM 18 maart 2010, 13201/05 (*Krumpholz/Oostenrijk*) en het daarin opgenomen overzicht van de rechtspraak van het EHRM). Datzelfde geldt, mede gelet op overweging 28 van de preambule bij Richtlijn 2016/343/EU, voor artikel 6 van deze richtlijn, nog daargelaten dat de omzettingstermijn eerst op 1 april 2018 – en derhalve na de bestreden uitspraak – is verstreken (art. 14 lid 1 Richtlijn 2016/343/EU).

Het middel faalt in zoverre.

De schriftuur bevat het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot genoemde richtlijn. Gelet op hetgeen onder 2.3.3 is overwogen, bestaat geen aanleiding tot het stellen van vragen van uitleg.

Het middel klaagt voorts dat het hof ontoereikend gemotiveerd bewezen heeft verklaard dat de verdachte ‘ten tijde van’ het voorhanden krijgen van de auto wist dat het een door misdrijf verkregen goed betrof.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de wetgever met het opnemen van het bestanddeel ‘ten tijde van’ onder meer het verwerven of voorhanden krijgen van het goed in artikel 416 lid 1 onder a Sr heeft willen bewerkstelligen dat in het geval dat iemand eerst na het verwerven of voorhanden krijgen wetenschap heeft verkregen van de herkomst uit misdrijf, hij niet strafbaar is ter zake van opzetheling, zoals die in artikel 416 lid 1 onder a Sr als misdrijf is strafbaar gesteld. Wel kan dan onder omstandigheden sprake zijn van het strafbare feit van artikel 416 lid 1 onder b Sr of – tegenwoordig – van witwassen (art. 420bis e.v. Sr).

De rechter mag bij de bewijsvoering ter zake van de wetenschap van de herkomst uit misdrijf ‘ten tijde van’ onder meer het verwerven of voorhanden krijgen van een goed betrekken dat aanwijzingen ontbreken dat de wetenschap van de herkomst uit misdrijf eerst is ontstaan na het verwerven of voorhanden krijgen van het goed. Daarbij kan, naar volgt uit wat onder 2.3 is overwogen, de procesopstelling van de verdachte een rol spelen.

Het vorenstaande geldt eveneens voor schuldheiling (art. 417bis lid 1 Sr), waarbij niet het weten, maar het redelijkerwijs moeten vermoeden van de herkomst uit misdrijf wordt vereist.

Het hof heeft onder meer vastgesteld dat (i) de verdachte op 19 september 2016 is aangetroffen in een Renault Captur, (ii) deze auto op dat moment niet was voorzien van het originele kenteken, (iii) de verdachte niet beschikte over de autopapieren van de Renault Captur en (iv) de verdachte geen geloofwaardige hem ontlastende verklaring heeft gegeven voor het voorhanden hebben van deze auto. Uit deze vaststellingen heeft het hof, mede gelet op wat onder 2.5.4 is vooropgesteld, kunnen afleiden dat de verdachte ook ‘ten tijde van’ het voorhanden krijgen van de in de bewezenverklaring vermelde auto wist dat het een door misdrijf verkregen goed betrof. Ook deze klacht faalt, zodat het middel niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:97

Zaaknummer: 17/06060

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: S.T. van Berge Henegouwen

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

Termijn van veertien dagen ex artikel 116 lid 3 Sv dan wel termijn van drie maanden ex artikel 552a lid 3 Sv van toepassing in geval van premature teruggave van voorwerp aan ander? Heeft ‘vervolgde zaak’ alleen betrekking op hoofdzaak of ook op ontnemingszaak?

Het middel klaagt dat de rechtbank de klaagster ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in haar klaagschrift wegens overschrijding van de termijn van artikel 552a lid 3 Sv.

Onder de in 2.3.1 geschetste omstandigheden en in aanmerking genomen dat de rechtbank niet heeft vastgesteld dat de auto niet aan de klaagster toebehoort, moet het er in deze zaak voor worden gehouden dat het beklag van de klaagster het rechtskarakter heeft van een beklag omtrent het voornemen van de officier van justitie om in afwijking van de hoofdregel van artikel 116 Sv (de opbrengst van) het in beslag genomen voorwerp aan een ander (de curator) dan de beslagene (de klaagster) te doen teruggeven, alsof deze teruggave nog niet had plaatsgevonden (vgl. HR 30 januari 1996, ECLI:NL:HR:1996:AD2480).

De advocaat-generaal stelt in zijn conclusie de vraag aan de orde binnen welke termijn in een geval als het onderhavige het klaagschrift moet worden ingediend: de termijn van veertien dagen van artikel 116 lid 3 Sv dan wel de termijn van drie maanden van artikel 552a lid 3 Sv?

Indien een kennisgeving als bedoeld in artikel 116 lid 3 Sv is gedaan, is degene aan wie die kennisgeving is gedaan en die zich niet op de voet van die bepaling binnen veertien dagen heeft beklagd over het in die bepaling bedoelde voornemen van de officier van justitie, niet-ontvankelijk in zijn nadien op de voet van artikel 552a Sv ingediende klaagschrift strekkende tot teruggave aan hem van het in beslag genomen voorwerp, ook in het geval dat de officier van justitie ten tijde van de indiening van het klaagschrift nog geen uitvoering heeft gegeven aan zijn voornemen om dat voorwerp te doen teruggeven aan degene die redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt. Dit strookt – aldus HR 1 juni 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5857 – met de wetsgeschiedenis van artikel 116 Sv, terwijl een andere opvatting zou tekortdoen aan de rechtszekerheid, met name voor de derde aan wie het voorwerp is teruggegeven.

Dit laatste argument speelt ook een rol indien het voorwerp aan een derde is teruggegeven zonder dat tevoren een kennisgeving is gedaan en nadien een klaagschrift wordt ingediend. Daar staat tegenover dat in zo'n geval aan de klager niet kan worden tegengeworpen dat hij heeft verzuimd om zich tijdig – binnen de in artikel 116 lid 3 Sv genoemde termijn van veertien dagen na de kennisgeving – te beklagen over het voornemen van de officier van justitie. Mede in aanmerking genomen dat ingeval de behandeling van een beklag uitmondt in een last tot teruggave (waaraan niet kan worden voldaan doordat het voorwerp aan een derde is teruggegeven), de beslagene in beginsel recht heeft op schadevergoeding (vgl. HR 25 juni 1991, ECLI:NL:HR:1991:ZC8663), brengt een redelijke wetstoepassing mee dat in zo'n situatie het gedane beklag moet worden behandeld en beslist als een beklag in de zin van artikel 552a Sv en dat het klaagschrift derhalve moet worden ingediend binnen de in het derde (onderscheidenlijk het vierde) lid van die bepaling genoemde termijn.

De rechtbank heeft vastgesteld dat ten laste van [betrokkene 1] onder de klagster conservatoir beslag is gelegd op de auto en dat de strafzaak tegen [betrokkene 1] moet worden beschouwd als de 'vervolgde zaak' in de zin van artikel 552a lid 3 Sv. Die strafzaak is op 7 juli 2015 tot een einde gekomen, zodat naar het oordeel van de rechtbank het op 5 september 2016 ter griffie ingekomen klaagschrift niet is ingediend binnen de in artikel 552a lid 3 Sv genoemde termijn van drie maanden na het einde van de vervolgde zaak.

Het middel klaagt terecht dat dit oordeel onjuist is. Uit artikel 552a lid 3 Sv volgt dat een op de voet van artikel 552a Sv zo spoedig mogelijk na de inbeslagneming ingediend klaagschrift ontvankelijk is zolang de vervolgde zaak niet tot een einde is gekomen. In HR 3 januari 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU6781 is beslist dat uit de in die beschikking weergegeven geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling onder meer volgt dat de vervolging niet is geëindigd zolang een ontnemingsprocedure nog niet is voltooid.

Nochtans leidt de gegrondheid van de klacht niet tot vernietiging van de bestreden uitspraak, omdat de door de advocaat-generaal ingewonnen en in zijn conclusie onder 7.5 weergegeven inlichtingen inhouden dat de Rechtbank Amsterdam uitspraak heeft gedaan in de ontnemingsprocedure tegen [betrokkene 1] en dat die uitspraak op 13 januari 2016 onherroepelijk is geworden zodat het klaagschrift te laat – niet binnen drie maanden daarna – is ingediend.

Voorts klaagt het middel met een beroep op HR 10 januari 2012, ECLI:NL:HR:2012:BT8947 dat de rechtbank heeft miskend dat indien het beslag is gelegd in een zaak waarin verscheidene personen als verdachte zijn aangemerkt, aan de vervolgde zaak pas een einde is gekomen wanneer de vervolgingen van alle verdachten tot een einde zijn gekomen.

In de evengenoemde beschikking is overwogen dat uit artikel 552a lid 3 Sv volgt dat een op de voet van artikel 552a Sv zo spoedig mogelijk na de inbeslagneming ingediend klaagschrift ontvankelijk is zolang er nog geen drie maanden zijn verstreken sedert de vervolgte zaak tot een einde is gekomen. Indien het beslag is gelegd in een zaak waarin verscheidene personen als verdachten zijn aangemerkt, is aan de vervolgte zaak pas een einde gekomen, indien de vervolgingen van alle verdachten tot een einde zijn gekomen. De rechter is daarom gehouden vast te stellen of de tegen hen ingestelde strafvervolgingen dan wel ingediende ontnemingsvorderingen tot een einde zijn gekomen.

De in die beschikking gegeven uitleg aan artikel 552a lid 3 Sv is echter toegesneden op en beperkt tot het geval waarin een voorwerp op grond van artikel 94 Sv in beslag is genomen. Ingeval een voorwerp op de voet van artikel 94a Sv conservatoir in beslag is genomen, is echter voor de beantwoording van de vraag of de vervolgte zaak tot een einde is gekomen, beslissend of de vervolging van degene(n) ten laste van wie het beslag is gelegd tot een einde is gekomen. De klacht stuit hierop af.

Opmerking verdient nog dat, wanneer de termijn voor het doen van beklag op grond van artikel 552a Sv is verlopen, tegen het treffen van verhaalsmaatregelen ter zake van een voorwerp dat op grond van artikel 94a Sv conservatoir in beslag is genomen, bij de burgerlijke rechter kan worden opgekomen (vgl. art. 574 lid 1 en 3 Sv en art. 438 Rv).

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:135

Zaaknummer: 17/00466

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 552a Sv en 116 Sv

RECHTSPRAAK

Wist verdachte ‘ten tijde van’ voorhanden krijgen van auto dat het een door misdrijf verkregen goed betrof?

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring, in het bijzonder over het onderdeel dat de verdachte ‘ten tijde van’ het voorhanden krijgen van de auto wist dat het een door misdrijf verkregen goed betrof.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte op 24 december 2014 de in de bewezenverklaring vermelde auto voorhanden had en dat deze auto op dat moment niet was voorzien van het originele kenteken. Het hof heeft voorts geoordeeld dat, in aanmerking genomen dat de verdachte wisselende verklaringen heeft afgelegd en in strijd met de waarheid heeft ontkend dat hij de auto voorhanden had alsmede dat [betrokkene 1] moest tanken met in de auto aanwezige diesel, de verdachte wist dat deze auto van misdrijf afkomstig was. Daarin ligt tevens als het oordeel van het hof besloten dat de verdachte geen aannemelijke verklaring heeft gegeven met betrekking tot het voorhanden hebben van deze auto en dat het niet anders kan dan dat de verdachte ook ‘ten tijde van’ het voorhanden krijgen van de auto wist dat het een door misdrijf verkregen goed betrof. Gelet hierop is de bewezenverklaring toereikend gemotiveerd (vgl. het eveneens op 29 januari 2019 uitgesproken arrest in de zaak 17/06060, ECLI:NL:HR:2019:97).

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van twee maanden en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:128

Zaaknummer: 17/01376

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Advocaten: J.J. Bussink

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

Hof had het vonnis van de politierechter niet mogen bevestigen dan onder de in artikel 423 lid 1 Sv bedoelde aanvulling van gronden.

Het middel strekt ten betoge dat het hof het vonnis van de politierechter niet zonder meer had mogen bevestigen nu daarin is volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv, terwijl in hoger beroep vrijspraak is bepleit.

De raadsman van de verdachte heeft bij de behandeling van de zaak in hoger beroep vrijspraak bepleit ten aanzien van het ten laste gelegde. Uit de bewoordingen van artikel 359 lid 3 Sv volgt dat deze bepaling in ieder geval geen toepassing kan vinden indien door of namens de verdachte ter terechtzitting vrijspraak is bepleit. Gelet op het voorgaande had het hof het vonnis niet mogen bevestigen dan onder de in artikel 423 lid 1 Sv bedoelde aanvulling van gronden, te weten de in de eerste volzin van artikel 359 lid 3 Sv bedoelde weergave van de inhoud van de bewijsmiddelen met betrekking tot het ten laste gelegde (vgl. HR 6 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2026).

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:127

Zaaknummer: 17/02729

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.J.A. van Dorst en Y. Buruma

Advocaten: H. Bakker

Wetsartikelen: 359 Sv en 423 Sv

RECHTSPRAAK

In strafverzwarende zin betrekken in de strafoplegging van strafrechtelijke veroordelingen die nog niet onherroepelijk waren ten tijde van het begaan van het bewezen verklaarde.

Het middel klaagt over de strafmotivering. Het voert daartoe aan dat het hof ten onrechte strafrechtelijke veroordelingen die nog niet onherroepelijk waren ten tijde van het begaan van het bewezen verklaarde, in strafverzwarende zin heeft betrokken in de strafoplegging.

In zijn arrest van 19 september 2017, ECLI:NL:HR:2017:2391, heeft de Hoge Raad enige overwegingen gewijd aan het betrekken van een niet ten laste gelegd feit bij de strafoplegging. Deze overwegingen luiden:

‘2.4.1. Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. Het staat de rechter vrij om bij de strafoplegging rekening te houden met een niet tenlastegelegd feit, onder meer wanneer de verdachte voor dit feit onherroepelijk is veroordeeld en de vermelding van dit feit dient ter nadere uitwerking van de persoonlijke omstandigheden van de verdachte (vgl. HR 26 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM9968, NJ 2010/586). Daarbij wordt, mede gelet op het bepaalde in art. 78b Sr, met een onherroepelijke veroordeling gelijkgesteld een onherroepelijke strafbeschikking.

Indien in zulke gevallen het vermelden van een niet tenlastegelegd – al dan niet soortgelijk – feit aanleiding geeft tot strafverzwaring, dient de veroordeling dan wel de strafbeschikking ter zake van dat feit in beginsel onherroepelijk te zijn op het moment dat deze in het vonnis of het arrest bij de strafoplegging in aanmerking wordt genomen. Wanneer evenwel met de vermelding van het niet tenlastegelegde feit bij de strafoplegging in het bijzonder gewicht wordt toegekend aan de omstandigheid dat de verdachte niettegenstaande een eerdere veroordeling of een eerdere strafbeschikking zich opnieuw schuldig heeft gemaakt aan zo een strafbaar feit – bijvoorbeeld doordat in de strafmotivering wordt vermeld dat die veroordeling of die strafbeschikking de verdachte niet heeft weerhouden opnieuw zo een strafbaar feit te begaan – dient de veroordeling of de strafbeschikking ter zake van dat niet tenlastegelegde feit reeds onherroepelijk te zijn ten tijde van het begaan van het feit waarop de strafoplegging betrekking heeft.

Indien de rechter in verband met de strafoplegging melding maakt van een niet tenlastegelegd feit mag ervan worden uitgegaan dat die omstandigheid in strafverzwarende zin is betrokken in de strafoplegging. Dit kan anders zijn indien uit de strafmotivering blijkt dat de vermelding van een niet tenlastegelegd feit niet tot strafverzwaring aanleiding heeft gegeven, bijvoorbeeld omdat die vermelding is opgenomen naar aanleiding van hetgeen door de verdediging over de persoonlijke omstandigheden van de verdachte, waaronder begrepen de justitiële documentatie, is aangevoerd.'

De onder 2.2.2 weergegeven overwegingen houden in dat het hof bij de strafoplegging heeft betrokken dat het gaat om 'professionele misdaad', hetgeen het hof onder meer heeft afgeleid uit de omstandigheid dat 'andere veroordelingen van de verdachte betrekking hebben op soortgelijke feiten, telkens begaan in andere plaatsen' en dat sprake is van 'recidive'. Daarmee heeft het hof hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld niet miskend. Het hof heeft de strafoplegging ook overigens toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:112

Zaaknummer: 17/02839

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: J.W. Heemskerk

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Is verstekmededeling rechtsgeldig betekend, nu niet is voldaan aan zevendagetermijn van artikel 4 Besluit kennisgeving gerechtelijke stukken?

Het middel klaagt dat uit de stukken niet blijkt dat de verstekmededeling binnen een jaar na het arrest van het hof is betekend, waardoor de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM tussen de uitspraak in hoger beroep en de behandeling in cassatie is overschreden.

Het bestreden arrest, dat bij verstek is geweest, is uitgesproken op 30 januari 2007. Het beroep in cassatie is ingesteld op 9 augustus 2017. De aan de Hoge Raad gezonden gedingstukken houden ten aanzien van de betekening van de verstekmededeling in de zin van artikel 366 Sv in hetgeen is vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 15.

Van overschrijding van de redelijke termijn kan sprake zijn indien op grond van artikel 366 Sv een verstekmededeling dient te worden betekend en het Openbaar Ministerie bij die betekening niet de nodige voortvarendheid heeft betracht. Van de hier bedoelde vertraging is in elk geval geen sprake:

a. Indien de verstekmededeling binnen één jaar na de uitspraak rechtsgeldig is betekend

1. hetzij aan de verdachte in persoon,
2. hetzij op de voet van het bepaalde in artikel 588 lid 2 of 3 Sv.

In de onder 2 bedoelde gevallen komt een na de betekening opgetreden vertraging immers voor rekening van de verdachte omdat redelijkerwijs ervan kan worden uitgegaan dat hij door die betekening op de hoogte is geraakt van de uitspraak (vgl. HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578).

Voorts dient in aanmerking te worden genomen dat een verdachte, die, kennis dragende van een tegen hem ingestelde vervolging, nalaat op de voorgeschreven wijze opgave te doen van zijn verhuizingen en/of geen in het maatschappelijk verkeer gebruikelijke voorzieningen treft om te bereiken dat hij kennis krijgt van voor hem bestemde stukken die zijn achtergelaten dan

wel verzonden aan het adres alwaar hij vroeger woonachtig was of stond ingeschreven en/of nalaat zich op de hoogte te stellen van de inhoud van zodanige door hem ontvangen berichten dan wel daarop niet reageert, ten gevolge waarvan de inspanningen van het Openbaar Ministerie om de uitspraak te zijner kennis te brengen, zonder resultaat blijven, zich niet met vrucht kan beroepen op schending van artikel 6 lid 1 EVRM (vgl. HR 30 januari 2001, ECLI:NL:HR:2001:ZD2099).

Blijkens de aan de Hoge Raad gezonden stukken is een verstekmededeling betreffende het arrest van het hof – na vergeefse aanbieding op 5 maart 2007 op het adres [a-straat 1] te [plaats] en terugzending aan de afzender op 8 maart 2007 – op 27 maart 2007 uitgereikt aan de griffier van het Gerechtshof te 's-Gravenhage omdat de betrokkene 'blijkens de aan deze akte gehechte mededeling van de afdeling bevolking van diens woongemeente, op de dag van aanbieding van de gerechtelijke brief en tenminste vijf dagen nadien als ingezetene in de basisadministratie persoonsgegevens op het op deze akte vermelde adres was ingeschreven', waarna zij op diezelfde dag als gewone brief is verzonden aan het in de akte vermelde adres van geadresseerde ([a-straat 1] te [plaats]).

Uit hetgeen onder 2.4 is overwogen, blijkt dat is verzuimd de verstekmededeling gedurende de termijn van zeven dagen na de dag van aanbieding te bewaren op de in het bericht van aankomst vermelde plaats als bedoeld in artikel 4 Besluit kennisgeving gerechtelijke mededelingen.

Dat verzuim staat evenwel niet in de weg aan het oordeel dat de verstekmededeling blijkens de onder 2.4 weergegeven gang van zaken rechtsgeldig is betekend op de voet van artikel 588 lid 3 onder c Sv, nu niet is aangevoerd, noch is gebleken dat de betrokkene, aan wiens GBA-adres op 27 maart 2007 een afschrift van de verstekmededeling is toegezonden, binnen de termijn van zeven dagen heeft getracht het desbetreffende stuk op het postkantoor af te halen (vgl. HR 17 april 2012, NEDERLANDS_ECLI:NL: HR:2012:BV9202).

Niet kan worden gezegd dat de vertraging die is opgetreden vanaf de datum van de bestreden uitspraak tot de datum waarop het beroep in cassatie is ingesteld, valt toe te rekenen aan het Openbaar Ministerie, in aanmerking genomen dat de verstekmededeling binnen een jaar na het bestreden arrest rechtsgeldig is betekend op de in artikel 588 lid 3 onder c Sv voorziene wijze en de betrokkene, die kennis droeg van de tegen hem ingestelde ontnemingsvordering, heeft nagelaten op de voorgeschreven wijze opgave te doen van zijn verhuizing. Van overschrijding van de redelijke termijn is derhalve geen sprake geweest. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:113

Zaaknummer: 17/04062

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en J.C.A.M. Claassen

Advocaten: R.P. Snorn

Wetsartikelen: 588 Sv

RECHTSPRAAK

Hoge Raad verbetert ambtshalve misslag; hof heeft in strijd met artikel 22d lid 3 Sr de duur van de vervangende hechtenis bepaald.

Het hof heeft de verdachte ter zake van ‘het plegen van witwassen een gewoonte maken’ veroordeeld tot een taakstraf van 95 uren, subsidiair 48 dagen hechtenis.

Artikel 22d lid 3 Sr schrijft voor dat voor elke twee uren van de taakstraf niet meer dan één dag vervangende hechtenis wordt opgelegd. De door het hof bepaalde vervangende hechtenis is met dit voorschrift in strijd. De Hoge Raad leest de bestreden uitspraak met verbetering van die misslag.

De Hoge Raad verstaat dat het hof de vervangende hechtenis heeft bepaald op 47 dagen en verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:103

Zaaknummer: 17/02710

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.J.A. van Dorst en Y. Buruma

Advocaten: V.C. van der Velde

Wetsartikelen: 22d Sr

RECHTSPRAAK

Wordt uitleg bestanddeel ‘gevaarlijke stoffen’ uitsluitend bepaald door Wet luchtvaart of ook door Verordening (EG) 1102/2008?

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat aan de in de tenlastelegging voorkomende woorden ‘gevaarlijke stoffen’ een betekenis mag worden verleend die onafhankelijk is van het bepaalde in de Verordening (EG) 1102/2008 inzake het verbod op de uitvoer van metallisch kwik en andere kwikverbindingen en -mengsels en de veilige opslag van metallisch kwik (*PbEU L 304/75*) (hierna ook: de Verordening).

Het middel berust – in navolging van het gevoerde verweer – op de opvatting dat artikel 1 lid 1 Verordening (EG) 1102/2008 bij de uitleg van het begrip ‘gevaarlijke stoffen’ in artikel 6.51 lid 1 Wet luchtvaart en artikel 6.55 lid 1 Wet luchtvaart (een bepalende) betekenis heeft. Die opvatting vindt, gelet op de hiervoor aangehaalde geschiedenis van de totstandkoming van de Wet luchtvaart en de hiervoor weergegeven overwegingen van de preambule van de Verordening, geen steun in het recht. De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat de Wet luchtvaart strekt tot bescherming van de veiligheid van de luchtvaart en dat de verordening beoogt het risico op blootstelling aan kwik in het algemeen te beperken door middel van een uitvoerverbod en een opslagverplichting. Het oordeel van het hof dat aan de in de tenlastelegging voorkomende woorden ‘gevaarlijke stoffen’ een betekenis mag worden verleend die onafhankelijk is van het bepaalde in de verordening, geeft derhalve niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:114

Zaaknummer: 17/02770

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 6.51 Wet luchtvaart en 6.55 Wet luchtvaart

RECHTSPRAAK

Wist verdachte ‘ten tijde van’ voorhanden krijgen van drone dat het een door misdrijf verkregen goed betrof?

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam teneinde opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring, in het bijzonder over het onderdeel dat de verdachte ‘ten tijde van’ het voorhanden krijgen wist dat de drone met toebehoren een door misdrijf verkregen goed was.

Het hof heeft blijkens de bewijsvoering vastgesteld dat in de avond van 26 juni 2016 een drone met toebehoren is weggenomen uit een auto, dat deze drone met toebehoren op 27 juni 2016 is aangeboden op Marktplaats, dat [betrokkene 2] met de aanbieder een afspraak heeft gemaakt, dat op 29 juni 2016 – nadat [betrokkene 2] telefonisch contact had met die aanbieder – de verdachte in een park de drone met toebehoren heeft overhandigd aan [betrokkene 2] en dat uit onderzoek is gebleken dat de overhandigde drone met toebehoren dezelfde is als die op 26 juni 2016 is weggenomen. Het hof heeft voorts geoordeeld dat de verklaring die de verdachte eerst ter terechtzitting in hoger beroep naar voren heeft gebracht omtrent zijn rol bij de verkoop van de drone met toebehoren niet aannemelijk is geworden en dat het niet anders kan dan dat de verdachte wist dat de drone met toebehoren van misdrijf afkomstig was. Daarin ligt tevens als het oordeel van het hof besloten dat de verdachte geen aannemelijke verklaring heeft gegeven met betrekking tot het voorhanden hebben van de drone met toebehoren en dat het niet anders kan dan dat de verdachte ook ‘ten tijde van’ het voorhanden krijgen van de drone wist dat deze een door misdrijf verkregen goed betrof. Gelet hierop is de bewezenverklaring toereikend gemotiveerd (vgl. het eveneens op 29 januari 2019 uitsproken arrest in de zaak 17/06060, ECLI:NL:HR:2019:97).

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:125

Zaaknummer: 17/02285

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: B.R. Koenders

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

Aanvraag tot herziening niet-ontvankelijk.

Het door de raadsman ingezonden schrijven houdt het volgende in:

‘Bijgaand doe ik aan u toekomen een herzieningsverzoek inzake uw uitspraak bij u bekend onder nummer S 16/03872. Cliënt wil graag aan u zijn visie kenbaar maken en is van mening dat er inzake deze uitspraak sprake is van een novum in de zin van artikel 457 Sv. Bij dezen leg ik aan u het verzoek van mijn cliënt voor.’

Volgens artikel 460 lid 2 Sv kan slechts een raadsman namens de gewezen verdachte een herzieningsaanvraag indienen. Het door de gewezen verdachte opgestelde en door de raadsman ingezonden herzieningsverzoek kan daarom niet worden aangemerkt als een herzieningsaanvraag in de zin van de wet, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad verklaart het herzieningsverzoek niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:77

Zaaknummer: 18/05543

Rechters: W.A.M. van Schendel, J.A. van A Dorst en M.T. Boerlage

Advocaten: C.P. Posthuma

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Het kennelijke oordeel van het hof dat de bedragen onmiddellijk afkomstig zijn uit een eigen misdrijf van verdachte is niet begrijpelijk gemotiveerd. De enkele omstandigheid dat afkomst uit een door verdachte zelf begaan misdrijf ‘niet kan worden uitgesloten’ volstaat daartoe niet.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof met betrekking tot de in de tenlastelegging genoemde geldbedragen van € 3.481 en € 92.474,83.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 13 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2842 over de delictsgedragingen ‘verwerven’ en ‘voorhanden hebben’, zoals opgenomen in artikel 42obis lid 1 onder b Sr en artikel 42oquater lid 1 onder b Sr (hierna en ter onderscheiding van het verbergen en verhullen als bedoeld in art. 42obis lid 1 onder a Sr aan te duiden als gewoon (schuld)witwassen) het volgende overwogen:

“Ten aanzien van het verwerven of voorhanden hebben van voorwerpen die “onmiddellijk” uit “eigen” misdrijf afkomstig zijn, geldt dat die gedragingen niet zonder meer als gewoon (schuld)witwassen kunnen worden gekwalificeerd. Wanneer het gaat om gewoon (schuld)witwassen bestaande in het verwerven of voorhanden hebben van een voorwerp dat onmiddellijk afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, moet uit de motivering van de uitspraak kunnen worden afgeleid dat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van het voorwerp.

Deze rechtspraak over de kwalificeerbaarheid van gewoon (schuld)witwassen houdt in dat indien vaststaat dat het enkele verwerven of voorhanden hebben door de verdachte van een voorwerp dat onmiddellijk afkomstig is uit een door hemzelf begaan misdrijf, niet kan hebben bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat voorwerp, die gedraging niet als (schuld)witwassen kan worden gekwalificeerd. Daarmee wordt mede beoogd te voorkomen dat een verdachte die een bepaald misdrijf heeft begaan en die de door dat misdrijf verkregen voorwerpen verwerft of onder zich heeft en dus voorhanden heeft, zich

automatisch ook schuldig maakt aan het gewoon (schuld)witwassen van die voorwerpen, een misdrijf waarop een gevangenisstraf van zes jaren respectievelijk twee jaren is gesteld. Bovendien wordt aldus bevorderd dat in zo een geval het door de verdachte begane (grond)misdrijf, dat in de regel nader is omschreven in een van specifieke bestanddelen voorziene strafbepaling, in de vervolging centraal staat.

Bij de beoordeling van de begrijpelijkheid van de beslissing omtrent de “onmiddellijke” afkomst uit “eigen” misdrijf zijn als factoren vooral van belang of:

(i) naast het tenlastegelegde witwassen sprake is van een ten laste van de verdachte uitgesproken bewezenverklaring ter zake van het begaan van een ander misdrijf met betrekking tot hetzelfde voorwerp, door middel van welk misdrijf de verdachte dat voorwerp kennelijk heeft verworven of voorhanden heeft (bijvoorbeeld de buit van een door de verdachte zelf begaan vermogensmisdrijf), dan wel

(ii) rechtstreeks uit de bewijsvoering voortvloeit dat sprake is van – kort gezegd – het verwerven of voorhanden hebben van een voorwerp dat onmiddellijk afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, dan wel

(iii) de juistheid in het midden is gelaten van hetgeen door of namens de verdachte met voldoende concretisering is aangevoerd met betrekking tot dit verwerven of voorhanden hebben door eigen misdrijf.’

Het hof heeft de verdachte vrijgesproken van het witwassen van de in de tenlastelegging genoemde geldbedragen en daartoe overwogen dat ‘niet kan worden uitgesloten dat deze bedragen afkomstig zijn uit enig door verdachte zelf begaan misdrijf’. Aldus heeft het hof kennelijk beoogd toepassing te geven aan de hiervoor onder 3.2 weergegeven rechtspraak van de Hoge Raad met betrekking tot de zogeheten kwalificatie-uitsluitingsgrond die de Hoge Raad heeft aanvaard indien, kort gezegd, het bewezen verklaarde witwassen bestaat uit het verwerven of voorhanden hebben van voorwerpen die ‘onmiddellijk’ uit ‘eigen’ misdrijf afkomstig zijn. Het kennelijke oordeel van het hof dat de in de tenlastelegging genoemde bedragen onmiddellijk afkomstig zijn uit een eigen misdrijf van de verdachte is niet begrijpelijk gemotiveerd. De enkele omstandigheid dat afkomst uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf ‘niet kan worden uitgesloten’ volstaat daartoe niet, mede in aanmerking genomen de in voornoemde rechtspraak van de Hoge Raad onder (i) tot en met (iii) aangeduide factoren.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof

Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:78

Zaaknummer: 18/01541

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Rechtbank heeft niet de juiste maatstaven aangelegd bij de beoordeling van het klaagschrift.

Het middel klaagt onder meer dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene gericht tegen een beslag als bedoeld in artikel 94a lid 1 of 2 Sv dient de rechter te onderzoeken a. of er ten tijde van zijn beslissing sprake is van verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd en b. of zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klaagster, als verdachte, een verplichting tot betaling van een geldboete dan wel de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen.

Uit de overwegingen van de rechtbank blijkt niet dat zij deze maatstaven heeft aangelegd bij de beoordeling van het klaagschrift. Daarom is de bestreden beschikking ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is in zoverre gegrond; voor het overige behoeft het geen bespreking.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Noord-Nederland, zittingsplaats Assen, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:41

Zaaknummer: 17/02266

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Kan schriftelijke vordering tot schadevergoeding van benadeelde partij als wettig bewijsmiddel worden gebruikt voor bewijs dat hoofdconductrice ten tijde van die mishandeling en belediging werkzaam was als ambtenaar als bedoeld in artikel 304 lid 2 Sr en artikel 267 lid 2 Sr?

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de schriftelijke vordering tot schadevergoeding van de benadeelde partij voor het bewijs heeft gebruikt.

Op grond van artikel 51b lid 2 Sv kan het slachtoffer – waaronder mede is te verstaan degene die als rechtstreeks gevolg van een strafbaar feit vermogensschade of ander nadeel heeft ondervonden (art. 51a lid 1 Sv) – verzoeken stukken aan het dossier toe te voegen die hij relevant acht voor de beoordeling van de zaak tegen de verdachte of van zijn vordering op de verdachte. Krachtens artikel 51d Sv staat die mogelijkheid ook open voor de in artikel 51f lid 2 Sv bedoelde personen die zich als benadeelde partij in het strafproces voegen. Geen rechtsregel staat eraan in de weg dat een aldus aan het dossier toegevoegd stuk – waaronder begrepen het formulier voor voeging als bedoeld in artikel 51g lid 1 Sv – voor het bewijs wordt gebruikt indien het voldoet aan de bewijsvoorschriften.

Gelet op het vorenoverwogene stond het het hof vrij om het door het slachtoffer [slachtoffer] voor de aanvang van de terechtzitting in eerste aanleg ingediende ‘Verzoek tot schadevergoeding’ op de voet van artikel 344 lid 1 aanhef en onder 5° Sv voor het bewijs van de ten laste gelegde feiten te gebruiken.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:91

Zaaknummer: 17/02418

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: M.A.C. de Bruijn

Wetsartikelen: 304 Sr, 267 Sr, 51f Sv, 51g Sv en 344 Sv

RECHTSPRAAK

Bewezenverklaring niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

Mede gelet op hetgeen namens de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd, is de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde, voor zover inhoudende dat de verdachte elektriciteit heeft 'weggenomen', niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 ten laste gelegde, waaronder begrepen de beslissingen omtrent de vordering van de benadeelde partij Stedin Netbeheer B.V. en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:42

Zaaknummer: 17/02296

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: M.T. de Vaal

Wetsartikelen: 310 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk in vervolging in verband met vertrouwensbeginsel omdat in e-mail technisch sepot in vooruitzicht is gesteld?

Het middel komt op tegen de ongegrondverklaring van het bezwaarschrift tegen de dagvaarding en klaagt over de verwerping van het verweer dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging van de verdachte.

Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat het onderzoek in raadkamer naar aanleiding van een bezwaarschrift tegen de dagvaarding een summier karakter draagt.

Wanneer in zaken als deze een op artikel 262 lid 5 Sv gegrond verweer wordt gevoerd dat ertoe strekt dat de officier van justitie niet-ontvankelijk is in de vervolging dan wel onvoldoende aanwijzing van schuld aanwezig is dan wel het feit waarop de dagvaarding betrekking heeft onderscheidenlijk de verdachte niet strafbaar is, is de raadkamer verplicht zich over de al dan niet doeltreffendheid van het verweer uit te laten, zulks evenwel met inachtneming van evenbedoeld summier karakter van het onderzoek. In aanmerking genomen dat de later oordelende strafrechter (de zittingsrechter) niet is gebonden aan het oordeel van de raadkamer dat wordt gegeven naar aanleiding van de verwerping van een dergelijk verweer, kan aan dat oordeel een voorlopig karakter niet worden ontzegd.

Dat klemmt temeer wanneer het oordeel van de raadkamer – dus een oordeel in deze stand van het geding – verweven is met waarderingen van feitelijke aard. Dan geldt als maatstaf of het hoogst waarschijnlijk is dat de zittingsrechter de aan het verweer mede ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk zal oordelen. Het summiere karakter van het onderzoek in raadkamer noopt tot een terughoudende toepassing van die maatstaf door de raadkamer, aangezien rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid dat de zittingsrechter die te zijner tijd heeft te oordelen naar aanleiding van het onderzoek ter terechtzitting – al dan niet aan de hand van meer en/of andere aldaar gebleken feiten en omstandigheden – tot een andere feitelijke waardering komt. Ook in dat opzicht kan aan een oordeel van de raadkamer een voorlopig karakter niet worden ontzegd.

In artikel 167 lid 1 Sv is aan het Openbaar Ministerie de bevoegdheid toegekend zelfstandig te beslissen of naar aanleiding van een ingesteld opsporingsonderzoek vervolging moet plaatsvinden. Een bij de verdachte op grond van een mededeling van het Openbaar Ministerie (of van een aan het Openbaar Ministerie toe te rekenen mededeling) opgewekt vertrouwen dat hij in een bepaalde zaak niet (verder) zal worden vervolgd, zal alleen dan kunnen leiden tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging indien dat vertrouwen in de gegeven omstandigheden gerechtvaardigd is (vgl. HR 6 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015:2982).

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte niet gerechtvaardigd erop heeft mogen vertrouwen dat hij in deze zaak niet zou worden vervolgd. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is – in aanmerking genomen hetgeen onder 3.3 is vooropgesteld – evenmin onbegrijpelijk, gelet op wat het hof blijkens zijn in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.3 weergegeven overwegingen heeft vastgesteld. Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:89

Zaaknummer: 17/01182

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Advocaten: T.M.D. Buruma en F.T.C. Dölle

Wetsartikelen: 262 Sv en 167 Sv

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek raadvrouw per e-mail door hof afgewezen op de grond dat verzoek niet is gemotiveerd.

Advocaat-generaal G. Knigge heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing naar het hof, teneinde op het bestaande beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Het hof heeft het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak afgewezen en daartoe overwogen dat de raadvrouw van de verdachte voorafgaande aan de terechtzitting zonder enige motivering dat verzoek heeft gedaan, terwijl de verdachte noch diens raadvrouw ter terechtzitting zijn verschenen om redenen op te geven voor aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting. Daarin ligt als oordeel van het hof besloten dat door of namens de verdachte niet is vermeld waarop het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak steunt, zodat het verzoek moet worden afgewezen. Dat oordeel is – ook in het licht van de inhoud van het onder 2.2.3 weergegeven e-mailbericht – niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:90

Zaaknummer: 17/02331

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 416 Sv

RECHTSPRAAK

Hoge Raad wijst Rechtbank Den Haag aan als gerecht voor hetwelk de (eventuele) vervolging en berechting van de (voormalig) plaatsvervangend hoofdofficier van justitie zullen plaatsvinden.

Beschikking op het verzoekschrift van de hoofdofficier van justitie van het Arrondissementsparket Amsterdam, ingekomen bij de Hoge Raad op 11 december 2018, tot aanwijzing van een ander gerecht als bedoeld in artikel 510 lid 1 Sv in de zaak betreffende: [betrokkene], (voormalig) plaatsvervangend hoofdofficier van justitie bij het functioneel parket.

Ingevolge artikel 510 lid 1 Sv wordt ingeval 'een rechterlijk ambtenaar voor zijne rechtbank, zijn gerechtshof of voor een gerecht binnen het ressort van zijne rechtbank of zijn gerechtshof zou moeten worden vervolgd en berecht', op verzoekschrift van het Openbaar Ministerie dat naar de gewone regelen met de vervolging is belast, door de Hoge Raad een ander gerecht van gelijke rang als het anders bevoegde aangewezen voor hetwelk de vervolging en berechting der zaak zullen plaatshebben.

De strekking van artikel 510 Sv is te waarborgen dat een rechterlijk ambtenaar die wordt verdacht van een strafbaar feit, in eerste of tweede aanleg zal worden vervolgd en berecht door een zodanige instantie dat de schijn van bevoordeling of benadeling van hem wordt vermeden. De vermijding van die schijn is ook van belang bij de beslissing van het Openbaar Ministerie om – in het geval dat jegens een rechterlijk ambtenaar een verdenking van een strafbaar feit is gerezen – al dan niet gebruik te maken van onder meer zijn bevoegdheid die ambtenaar niet te vervolgen. Gelet daarop moet artikel 510 Sv aldus worden uitgelegd dat in de in het eerste lid genoemde gevallen het Openbaar Ministerie dat naar de gewone regelen met de vervolging is belast, gehouden is een verzoek tot aanwijzing van een ander gerecht in te dienen indien naar zijn aanvankelijk oordeel een rechterlijk ambtenaar als verdachte van een strafbaar feit moet worden aangemerkt, opdat het Openbaar Ministerie bij het aan te wijzen gerecht beslist omtrent de verdere behandeling van de zaak (vgl. HR 17 februari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO3669).

Uit het doel en de strekking van artikel 510 Sv volgt dat de daar bedoelde regeling ook

toepasselijk is in een geval als het onderhavige waarin het gaat om een bij het functioneel parket werkzaam rechterlijk ambtenaar tegen wie de verdenking is gerezen een strafbaar feit te hebben begaan en die ter zake daarvan zou moeten worden vervolgd en berecht voor een gerecht waarbij hij op grond van artikel 139b lid 1 RO de vervolging pleegt of placht in te stellen. Hetzelfde geldt ook voor een bij het landelijk parket werkzaam rechterlijk ambtenaar.

Vervolgens is het aan de Hoge Raad om naar aanleiding van het in te dienen verzoekschrift naar bevind van zaken een gerecht aan te wijzen ter waarborging dat de betrokkene zal worden vervolgd en berecht door een zodanige instantie dat de schijn van bevoordeling of benadeling van hem wordt vermeden.

Uit de bij het verzoekschrift overgelegde stukken blijkt:

- a. dat tegen de betrokkene de verdenking is ontstaan dat deze zich heeft schuldig gemaakt aan strafbare feiten;
- b. dat de betrokkene ten tijde van het ontstaan der verdenking rechterlijk ambtenaar in de zin van artikel 510 lid 1 Sv was.

Uit het vorenstaande volgt dat het verzoek vatbaar is voor toewijzing.

De Hoge Raad wijst de Rechtbank Den Haag aan als gerecht voor hetwelk, zo het Openbaar Ministerie bij die rechtbank dit nodig oordeelt, de vervolging en berechting van de zaak zullen plaatshebben.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:76

Zaaknummer: 18/05122

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 510 Sv

RECHTSPRAAK

Kan taakstraf worden opgelegd aan verdachte die woonachtig is in ander EU-land (Tsjechië) dan Nederland?

Het middel klaagt over de strafoplegging, in het bijzonder over de overweging van het hof dat het geen taakstraf zal opleggen 'gelet op het feit dat de verdachte in het buitenland woonachtig is'. Het voert daartoe onder meer aan dat het hof de mogelijkheid tot tenuitvoerlegging in een andere lidstaat van de Europese Unie dan Nederland heeft miskend.

Blijkens het onder 3.2 weergegeven proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep is namens de verdachte aangevoerd dat het vervullen van een taakstraf, mede gelet op haar medische conditie en haar werk, lastig zal zijn en is mede om die reden geen taakstraf maar een geheel voorwaardelijke gevangenisstraf bepleit. Gelet daarop en in aanmerking genomen wat het hof voor het overige in aanmerking heeft genomen bij de strafoplegging, heeft de verdachte onvoldoende belang bij de klacht.

Opmerking verdient nog het volgende. De strafoplegging wordt bepaald door uiteenlopende factoren, waaronder de ernst van het feit en de persoon van de verdachte. De feitenrechter is – binnen de grenzen van het ter zake geldende strafmaximum – vrij in de keuze van de straf, waaronder ook is te verstaan de keuze van de strafsoort, en in de waardering van de factoren die hij daartoe van belang acht (vgl. bijvoorbeeld HR 21 november 2006, ECLI:NL:HR:2006:AY7805).

De enkele omstandigheid dat de verdachte in een andere lidstaat van de Europese Unie dan Nederland woonachtig is, staat niet in de weg aan de oplegging van een taakstraf. Gelet op het onder 2 beschreven juridisch kader belet die enkele omstandigheid immers op zichzelf niet de tenuitvoerlegging in een andere lidstaat. Dat laat onverlet dat geen rechtsregel eraan in de weg staat dat de rechter bij de beantwoording van de vraag of oplegging van een taakstraf aangewezen is, mede betreft of een reëel vooruitzicht bestaat dat die straf ook zal (kunnen) worden ten uitvoer gelegd. Zo is het Openbaar Ministerie op grond van het Kaderbesluit en de WETS niet verplicht om een rechterlijke uitspraak waarbij een verplichting tot het verrichten van een taakstraf is opgelegd toe te zenden aan een andere lidstaat, terwijl voor de door het Openbaar Ministerie in dit verband te nemen beslissingen onder meer van belang is dat die

andere lidstaat zich kan beroepen op de in artikel 11 Kaderbesluit genoemde weigeringsgronden, waaronder die met betrekking tot de (minimale) duur van de alternatieve straf.

In aanmerking genomen wat hiervoor is overwogen ziet de Hoge Raad geen aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot het Kaderbesluit.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:46

Zaaknummer: 17/03511

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 11 Sr, 3:2 WETS, 3:18 WETS en 3:19 WETS

RECHTSPRAAK

Hof had verbeurde geldbedragen in mindering moeten brengen op aan betrokkene opgelegde betalingsverplichting.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de in de hoofdzaak verbeurdverklarde geldbedragen van in totaal € 9.580 niet in mindering heeft gebracht op de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 12 tot en met 14 is het middel terecht voorgesteld (vgl. HR 17 mei 2016, ECLI:NL:HR:2016:874, r.o. 2.4).

De Hoge Raad zal zelf de zaak afdoen door de door het hof vastgestelde betalingsverplichting te verminderen met de verbeurdverklarde geldbedragen van in totaal € 9.580. Uitgaande van de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel op een bedrag van € 90.127 zal worden bepaald dat de aan de betrokkene opgelegde verplichting tot betaling aan de Staat een bedrag van € 80.547 bedraagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, bepaalt de betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel op € 80.547 en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:45

Zaaknummer: 17/00364

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: F.P. Slewe

Wetsartikelen: 36e Sr en 33 Sr

RECHTSPRAAK

Aanvraag tot herziening is gegrond.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid tot een vrijspraak van de gewezen verdachte.

Hetgeen door de advocaat-generaal in zijn aanvraag is vermeld, geeft steun aan de stelling waarop de aanvraag berust, te weten dat in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak waarvan herziening is gevraagd, sprake is geweest van een persoonsverwisseling.

Een en ander levert het ernstige vermoeden op dat de politierechter, ware deze hiermee bekend geweest, de gewezen verdachte van het hem ten laste gelegde zou hebben vrijgesproken. Dat betekent dat hier sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv, zodat de aanvraag gegrond is.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld vonnis van de politierechter en verwijst de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:50

Zaaknummer: 18/04630

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Hof had verbeurde geldbedragen in mindering moeten brengen op aan betrokkene opgelegde betalingsverplichting.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de in de hoofdzaak verbeurdverklaarde geldbedragen van in totaal € 9.870 niet in mindering heeft gebracht op de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 27 tot en met 30 is het middel terecht voorgesteld (vgl. HR 17 mei 2016, ECLI:NL:HR:2016:874, r.o. 2.4).

De Hoge Raad zal zelf de zaak afdoen door de door het hof vastgestelde betalingsverplichting te verminderen met de verbeurdverklaarde geldbedragen van in totaal € 9.870. Uitgaande van de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel op een bedrag van € 177.127 zal worden bepaald dat de aan de betrokkene opgelegde verplichting tot betaling aan de Staat een bedrag van € 167.257 bedraagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, bepaalt de betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel op € 167.257 en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:44

Zaaknummer: 17/00362

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: F.P. Slewe

Wetsartikelen: 36e Sr en 33a Sr

RECHTSPRAAK

Aanvraag tot herziening afgewezen.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling (hierna: novum). In de aanvraag wordt als novum aangevoerd dat [betrokkene 1] blijkens zijn bij de aanvraag gevoegde verklaring onder meer heeft verklaard dat de aanvrager geen enkele betrokkenheid heeft bij het bewezen verklaarde feit, dat hij nimmer met de aanvrager heeft gesproken over de handel in verdovende middelen en dat de aanvrager hem ten tijde van de observatie loten verkocht. De stelling dat de aanvrager zich in mei 2012 heeft beziggehouden met de verkoop van loten en kaarten voor feesten, wordt – aldus de aanvraag – bevestigd door een dertiental verklaringen van afnemers van producten die de aanvrager had aangeboden. Volgens de aanvrager had dit, indien het hof daarmee bekend was geweest, geleid tot vrijspraak.

Met de bij de aanvraag overgelegde verklaringen beoogt de aanvrager zijn voor het hof geschetste alternatieve scenario nader te onderbouwen, in die zin dat de onder 3.2.2 genoemde gesprekken betrekking hadden op een feest dat de verdachte organiseerde dan wel op de verkoop van loten en kaarten voor feesten. Het hof heeft dat verweer verworpen op de grond dat de gesprekken niet anders kunnen worden begrepen dan dat zij betrekking hebben op de invoer van ongeveer 16.017 gram cocaïne op 28 mei 2012 op de luchthaven Schiphol.

De overgelegde verklaringen doen niet het ernstig vermoeden rijzen dat het oordeel van het hof dienaangaande onjuist is en wekken derhalve niet een ernstig vermoeden als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:49

Zaaknummer: 18/02742

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en A.L.J. van Strien

Advocaten: H.L.C.M. J- Kuijpers

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht over de afwijzing door het hof van een verzoek van de verdediging om bij Holland Casino de historische gegevens van door de betrokkene verkregen speelwinsten te doen opvragen.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van een verzoek van de verdediging om bij Holland Casino de historische gegevens van door de betrokkene verkregen speelwinsten in de periode van 2005 tot 2010 te doen opvragen.

Aan de afwijzing van het in het middel bedoelde verzoek heeft het hof slechts ten grondslag gelegd dat ‘in het geheel niet is onderbouwd dat er enig causaal verband zou bestaan tussen de vermeende gokwinsten en de kosten voor vaste lasten en levensonderhoud over de periode van 7 maart 2009 tot 13 maart 2010’. In aanmerking genomen wat aan het verzoek ten grondslag is gelegd en gelet op de door het hof gehanteerde berekeningswijze – waarin het negatieve verschil tussen uitgaven en ontvangsten, dat slechts veroorzaakt kan zijn door een onverklaarde bron van ontvangsten, wordt aangemerkt als wederrechtelijk verkregen voordeel – is dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:47

Zaaknummer: 17/04491

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: D.N. de Jonge en M. Olthof

Wetsartikelen: 36e Sr